

“ମିଠେ ବଜେ:— ତୁମମାନଙ୍କର ପ୍ରତିଜ୍ଞା ହେଲା ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆମେ ପବିତ୍ର ନ ହୋଇଛୁ, ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିବୁ, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ନେହ କରିବୁ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବୁଦ୍ଧିମାନ ସନ୍ତାନମାନେ ସମୟକୁ ଦେଖି କେଉଁ ପ୍ରକାରର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ?

ଉତ୍ତର:- ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ଛାଡ଼ିବୁ ସେତେବେଳେ କେବଳ ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ହିଁ ସ୍ମୃତି ରହୁ, ଆଉ କିଛି ବି ମନେ ନ ପଡ଼ୁ । ଏହିଭଳି ପୁରୁଷାର୍ଥ ବୁଦ୍ଧିମାନ ସନ୍ତାନମାନେ ଏବେଠାରୁ ହିଁ କରିଚାଲିବେ କାହିଁକି ନା ତୁମକୁ କର୍ମାତୀତ ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବାର ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀରରୁ ମମତା ତୁଟାଇ ଚାଲି, ସବୁବେଳେ ଭାବ— ମୁଁ ଏବେ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯିବି ।

ଗୀତ:- ନା ଓହ୍ଲ ହମସେ କୁଦା ହୋଜେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବେହଦର ପିତାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପିଲାମାନେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ହୋଇଛୁ, ଆପଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ଵାରା ଅନ୍ତିମ ସମୟ ପୂର୍ବରୁ ବା ଶାନ୍ତିଧାମରେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ଆମର ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତରର ପାପ ଯାହାକି ଆମ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ରହିଛି, ତାହା ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ଏହାକୁ ହିଁ ଯୋଗ ଅଗ୍ନି କୁହାଯାଇଛି, ଆଉ କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । ପତିତପାବନ କିମ୍ବା ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ୧୦୮ ଜଗତଗୁରୁ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ସେ ହିଁ ଜଗତର ପିତା, ଜଗତର ଶିକ୍ଷକ, ଜଗତର ଗୁରୁ ଅଟନ୍ତି । ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏହା ପତିତ ଦୁନିଆ ଅଟେ, ଏଠାରେ ଜଣେ ହେଲେ ବି ପବିତ୍ର ରହିବା ଅସମ୍ଭବ ଅଟେ । ପତିତପାବନ ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି କରିଥାନ୍ତି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ । ତୁମେ ଶିଖୁଛ ଯେ ଜଗତକୁ ପବିତ୍ର କିପରି କରିବୁ ? ଶିବଙ୍କ ଆଗରେ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ଚିତ୍ର ଦରକାର । ଏହା ମଧ୍ୟ ଲେଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ଦୈବୀ ସାର୍ବଭୌମତ୍ଵ ଆପଣଙ୍କର ଜନ୍ମ ସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର । ତାହା ପୁଣି ଏବେ କିନ୍ତୁ ସଂଗମଯୁଗରେ ମିଳିଛି । ସ୍ଵପ୍ନ ଭାବରେ ନ ଲେଖିଲେ ମନୁଷ୍ୟ କିଛି ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ଦ୍ଵିତୀୟ କଥା ହେଲା କେବଳ ଯେଉଁ ବି.କେ. ନାମ ରହିଛି, ସେଥିରେ ପ୍ରଜାପିତା ଅକ୍ଷର ନିଶ୍ଚିତ ଲେଖିବା ଦରକାର କାହିଁକି ନା ବ୍ରହ୍ମାନାମ ମଧ୍ୟ ଅନେକଙ୍କର ରହିଛି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାକୁମାରୀ ଈଶ୍ଵରୀୟ ବିଶ୍ଵ ବିଦ୍ୟାଳୟ ଲେଖିବା ଆବଶ୍ୟକ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ପଥର ସମାନ ବିଶ୍ଵକୁ ପବିତ୍ର, ପାରସ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ କରିବେ । ଏହି ସମୟରେ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ଜଣେ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଲଢ଼େଇ କରୁଛନ୍ତି, ଗାଳି ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ବି କହିଦେଉଛନ୍ତି— କିଛି ମିଛ ଅବତାର ନେଇଥିଲେ । ଅବତାର କାହାକୁ କୁହାଯାଇଛି ଏହା ମଧ୍ୟ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଅବତାର ତ ଜଣଙ୍କର ହୋଇଥାଏ । ସେ ମଧ୍ୟ ଅଲୌକିକ ଭାବରେ ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରି ବିଶ୍ଵକୁ ପବିତ୍ର କରିଥାନ୍ତି । ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନେ ତ ନିଜ ନିଜର ଶରୀର ନେଇଥାନ୍ତି, ଶିବବାବାଙ୍କର ତ ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସିଏ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ କିପରି ଦେବେ ? ଶରୀର ଦରକାର ନା । ଏହି କଥାକୁ ତୁମମାନଙ୍କ ବିନା ଆଉ କେହି ହେଲେ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପବିତ୍ର ହେବା-ଏହା ବାହାଦୁରୀର କାମ ଅଟେ । ମହାବୀର ଅର୍ଥାତ୍ ବୀରପଣିଆ ଦେଖାଇବା । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୀରପଣିଆ ଅଟେ, ଯେଉଁ କାମ ସନ୍ଧ୍ୟାସୀ କରିପାରିବେ ନାହିଁ, ତାହା ତୁମେ କରିପାରିବ । ବାବା ଶ୍ରୀମତ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କମଳ ଫୁଲ ସମାନ ପବିତ୍ର ରୁହ ତାହାହେଲେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ । ନଚେତ୍ ବିଶ୍ଵର ବାଦଶାହା କିପରି ମିଳିବ । ଏହା ହେଉଛି ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ ପାଠପଢ଼ା । ଏହା ପାଠଶାଳା ଅଟେ । ଅନେକ ଆସି ପାଠ ପଢ଼ିଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଲେଖ “ଈଶ୍ଵରୀୟ ବିଶ୍ଵ

ବିଦ୍ୟାଳୟ” । ଏହା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଠିକ୍ ଶବ୍ଦ ଅଟେ । ଭାରତବାସୀ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ଥିଲୁ, ଏହା କାଲିର କଥା ଅଟେ । ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ରାଧା-କୃଷ୍ଣ ଅଥବା ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଗଢା ହୋଇ ଚାଲିଛି । କେହି ପୁଣି ପଡିତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ମଧ୍ୟ ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । ଦ୍ୱାପରଠାରୁ ପଡିତ ମନୁଷ୍ୟ ରହିଛନ୍ତି । କେଉଁଠି ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିର, କେଉଁଠାରେ ଦେବତାମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର କେଉଁଠି ପୁଣି ଏହି ପଡିତ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରାଯାଉଛି । ବିଚାର କର ଏମାନେ କ’ଣ ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଏହି କଥା ଉପରେ ଭଲ ଭାବରେ ବିଚାର ସାଗର ମଦ୍ଦନ କରିବାର ଅଛି । ବାବା ତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଦିନକୁ ଦିନ ଲେଖା ବଦଳିଯିବ, ଏପରି ନୁହେଁ ପୂର୍ବେ କାହିଁକି ଏଭଳି କହିଲେ ନାହିଁ । ଏହିପରି କହିବା ଠିକ୍ ନାହିଁ ଯେ ପୂର୍ବରୁ କାହିଁକି ମନମନାଭବର ଅର୍ଥ ବୁଝାଇଲ ନାହିଁ । ଆରେ ପ୍ରଥମରୁ କ’ଣ ଏପରି ଯୋଗଯୁକ୍ତ ସ୍ଥିତିରେ ରହିପାରିବ । ବହୁତ କମ୍ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯିଏ ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥାର ଉତ୍ତର ଭଲ ଭାବରେ ଦେଇପାରିବେ । ଭାଗ୍ୟରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ ନଥିଲେ, ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ କ’ଣ କରିବେ । ଏପରି ତ ନୁହେଁ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦେଇ ବାବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିଦେବେ । ନିଜକୁ ଦେଖିବାର ଅଛି ଯେ ମୁଁ କିପରି ସେବା କରୁଛି । ବିଚାର ସାଗର ମଦ୍ଦନ ଚାଲିବା ଦରକାର । ଗୀତାର ଭଗବାନ କିଏ, ଏହି ଚିତ୍ର ସବୁଠାରୁ ମୁଖ୍ୟ ଅଟେ । ଭଗବାନ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି, ସେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀର ବିନା କିଛି ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେ ସଂଗମଯୁଗରେ ହିଁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରର ମାଧ୍ୟମ ନେଇ ଆସୁଛନ୍ତି । ନଚେତ୍ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର କ’ଣ ପାଇଁ ଅଛନ୍ତି । ଜୀବନକାହାଣୀ ଦରକାର ନା । କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଇଁ କହିଥା’ନ୍ତି ଯେ ସହସ୍ର ଭୂଜଧାରୀ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ ହଜାର ଭୂଜାଧାରୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଅ । ଏହା ଉପରେ ମଧ୍ୟ ଏକ କାହାଣୀ ତିଆରି ହୋଇଛି । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଏତେ ଜେର ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ନା । ଏଠାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ । ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଧରି ଅପବିତ୍ର ହୋଇ ଆସିଛନ୍ତି ଏବେ ପୁରା ପବିତ୍ର ହେବାର ଅଛି । ଶ୍ରୀମତ ମିଲୁଛି ଯେ ମାମେକମ୍ ଯାଦ କର । କେତେ ଜଣଙ୍କର ତ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ ଯେ ଆମେ କିପରି ମନେ ପକାଇବୁ । ଦୃଢ଼ରେ ପଡିଯାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କର ହୋଇ ବିକର୍ମାଜାତ୍ ନ ହେଲେ, ପାପ କଟିବ ନାହିଁ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ନହେଲେ କ’ଣ ପଦ ପାଇବେ । ଯଦିଓ ସମର୍ପିତ ହୋଇଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ କ’ଣ ଲାଭ ରହିଛି । ଯେତେବେଳେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ପୁଣ୍ୟାତ୍ମା ନ କରାଇଛ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେତେ ଅଳ୍ପ ମନେ ପକାଇବ ନିଜ ପଦ ପାଇବ । ତବଲ ମକୁଟଧାରୀ କିପରି ହେବ, ପୁଣି ପୁରୁଷାର୍ଥର ନମ୍ବର ଅନୁସାରେ ତେରିରେ ଆସିବ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଆମେ ସବୁକିଛି ସମର୍ପଣ କରିଦେଲୁ ଏଣୁ ତବଲ ମକୁଟଧାରୀ ହେବୁ । ନୁହେଁ । ପ୍ରଥମେ ଦାସ-ଦାସୀ ହେବେ ତାପରେ ଶେଷକୁ ଛୋଟିଆ ପଦ ମିଳିବ । ଅନେକଙ୍କୁ ଏହି ଅହଂକାର ରହିଥାଏ ଯେ ମୁଁ ତ ସମର୍ପିତ ଅଟେ । ଆରେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ବିନା କ’ଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇପାରିବ । ଦାସ-ଦାସୀ ହେବାଠାରୁ ତ ସାହୁକାର ପ୍ରଜା ହେବା ଭଲ । ଦାସ-ଦାସୀ କ’ଣ କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାଥରେ ଝୁଲିପାରିବେ । ଏହା ବହୁତ ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ, ଏଥିରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଅଳ୍ପରେ ଖୁସି ହୋଇଯାଅ ନାହିଁ । ମୁଁ ତ ରାଜା ହେବି । ଏଭଳି ତ ପୁଣି ଅନେକ ରାଜା ହୋଇଯିବେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଅଟେ । ଯିଏ ଭଲ ଭାବରେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିଥାନ୍ତି, ସେ ଖୁସୀରେ ରହିଥାନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେଇଥାଏ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଖୁସୀରେ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ କେହି ଶରୀର ଛାଡିଲେ କାନ୍ଦି ପକାଇଥାନ୍ତି, ସତ୍ୟଯୁଗର କଥା ହିଁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ତ ଶରୀର ଏପରି ଛାଡିବେ, ଯେପରି ସର୍ପର ଉଦାହରଣ ରହିଛି ନା । ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଏବେ ଛାଡିବାର ଅଛି । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଏବେ ଛାଡିବାର ଅଛି । ଚତୁର ପିଲାମାନେ ଯେଉଁମାନେ କି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଥାନ୍ତି, ସେମାନେ ତ କହନ୍ତି ଯେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ

ହିଁ ଶରୀର ଛାଡ଼ିବୁ ପୁଣି ଯାଇ ବାବାଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବୁ । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ମାତ୍ରକୁ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ ଯେ କିପରି ଭଗବାନଙ୍କ ସହ ମିଶିପାରିବୁ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ରାସ୍ତା ମିଳିଛି । ଏବେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛ, ଜୀବଦଶାରୁ ବଞ୍ଚିଥାଉ ଥାଉ ମରି ତ ଯାଇଛ କିନ୍ତୁ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହେବା ଦରକାର । ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡ଼ି ଯିବାର ଅଛି । ବୁଝିଥାନ୍ତି ଯେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଗଲେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡ଼ିବୁ ପରନ୍ତୁ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେଲେ ସ୍ୱତଃ ଶରୀର ଆତ୍ମାରୁ ଅଲଗା ହୋଇଯିବ । ବାସ୍ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଯାଇ ରହିବୁ । ଏହି ପୁରୁଣା ଶରୀର ପ୍ରତି ଯେପରି ଘୃଣା ଆସୁଛି । ସର୍ପର ପୁରୁଣା ଖୋଳ ପ୍ରତି ଘୃଣା ଆସୁଥିବ ନା । ତୁମର ନୂଆ ଶରୀର ତିଆରି ହେଉଛି । ପରନ୍ତୁ ଯେବେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହେବ, ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ହିଁ ତୁମର ଏପରି ଅବସ୍ଥା ହେବ । ବାସ୍ ଏବେ ଆମେ ଯାଉଛୁ । ଲତେଇ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପୁରା ପ୍ରସ୍ତୁତି ଚାଲିବ । ବିନାଶର ସମସ୍ତ ଆଧାର ଆମର କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ଉପରେ ରହିଛି । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥାକୁ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ସବୁ ପହଞ୍ଚିଯିବେ । କେତେ ଫାଇଦା ରହିଛି । ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେଉଛ ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ସ୍ନେହରେ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର । ତୁମେ ଦେଖିବ କେତେକ ଏପରି ମଧ୍ୟ ବାହାରିବେ ଯେଉଁମାନେ ଉଠିଲାବେଳେ ବସିଲାବେଳେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିବେ । ମୃତ୍ୟୁ ସାମ୍ନାରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛ । ଖବରକାଗଜରେ ଏପରି ଲେଖନ୍ତି ଯେପରି ବଞ୍ଚିମାନ ହିଁ ଲତେଇ ଲାଗିଯିବ । ବଡ଼ ଧରଣର ଲତେଇ ଲାଗିଲେ ବମ୍ବ ଆଦି ପକାଇବେ । ତେରି ଲାଗିବ ନାହିଁ । ତତୁର ପିଲାମାନେ ବୁଝିଥାନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଅଜ୍ଞାନୀ ସେମାନେ କିଛି ବୁଝି ପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଟିକିଏ ବି ହେଲେ ଧାରଣା ହୋଇନଥାଏ । ଭଲେ ହିଁ କରିଥାନ୍ତି, କିଛି ହେଲେ ବୁଝନ୍ତି ନାହିଁ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିନଥାନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହିଥାନ୍ତି, ଏହି ପତିତ ଦୁନିଆ ତାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଥାଏ ସେମାନେ ବା କ'ଣ ବୁଝିପାରିବେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ହୁଅ । ଦେହକୁ ଭୁଲି ଯିବାର ଅଛି । ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ତୁମେ ବହୁତ ପ୍ରୟାସ କରିବ, ଏବେ ତୁମେ ବୁଝିପାରୁ ନାହିଁ । ଶେଷ ସମୟରେ ବହୁତ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବ । ବାବା ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ମଧ୍ୟ କରାଇବେ । ଏହି ଏହି ପାପ କରିଛ । ଏବେ ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରି ପଦ ମଧ୍ୟ ଦେଖ । ପ୍ରାରମ୍ଭରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରୁଥିଲେ ପୁଣି ଶେଷରେ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର କରିବେ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ନିଜର ଜଞ୍ଜଟ୍ ହରାଅ ନାହିଁ । ପାଠପଢ଼ାରେ ଲାଗିଯିବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ସେହି ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । ଦୁନିଆରେ କେହିହେଲେ ପତିତପାବନ ନୁହଁନ୍ତି । ଶିବ ଭଗବାନୁବାର, ଯେହେତୁ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ପତିତପାବନ ଜଣେ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ହିଁ ସମସ୍ତେ ମନେ ପକାନ୍ତି । ପରନ୍ତୁ ଯଦି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ଭାବିବ ତେବେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସିବ । ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ଅଭିନୟ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି, ତାହା କେବେ ବିନାଶ ହେବାର ନାହିଁ । ଏହାକୁ ବୁଝିବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହଁ, ଭୁଲି ଯାଇଥାନ୍ତି ଏଣୁ କାହାକୁ ବୁଝାଇ ପାରନ୍ତି ନାହିଁ ଦେହ ଅଭିମାନ ବିଲକ୍ଷ୍ମ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମାରିଦେଇଛି । ଏହା ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ହୋଇଯାଇଛି । ସମସ୍ତେ ଅସମୟରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କରୁଛନ୍ତି । ଯେପରି ଜୀବଜନ୍ତୁ ପଶୁପକ୍ଷୀ ଭଳି ମନୁଷ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମରି ଯାଉଛନ୍ତି, ଫରକ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ତ ଅମରଲୋକର ମାଲିକ ଅଟନ୍ତି ନା । ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ସେଠାରେ ହୋଇନଥାଏ । ଦୁଃଖ ହିଁ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ଦୁଃଖ ହେଲେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଥାନ୍ତି । ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ନିଜେ ହିଁ ନେଇ ଆସନ୍ତି, ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟ ବଡ଼ ଉଚ୍ଚ ଅଟେ । କେବେ ବି କୁଦୃଷ୍ଟି ନ ହେଉ, ଏଥିରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ ରହିଛି । ଏତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହଁ । ବାହାଦୁରୀ ଦରକାର । ନଚେତ୍ ଅସ୍ତ୍ରକଥାରେ ହିଁ ଡରିଯାଇଥାନ୍ତି । କୌଣସି ବଦମାସ ଭିତରକୁ ପଶି ଆସି, ହାତ ଲଗେଇବ ତ ତାକୁ ପିଟି ବାହାର କରିଦେବା ଦରକାର । ଭାରୁ ହେବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ଶିବଶକ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ସେନା ଗାୟନ ରହିଛି ନା । ଯେଉଁମାନେ କି

ସ୍ୱର୍ଗର ଦ୍ୱାର ଖୋଲିଛନ୍ତି । ବାହାଦୁର ହେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି ତ ପୁଣି ଏହିପରି ବାହାଦୁରୀ ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ଯେବେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ତେବେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ମିଳିବ । ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ଅଛି, ଏହି ଯୋଗ ଅଗ୍ନିରେ ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ ପୁଣି ବିକର୍ମାଜୀତ ରାଜା ହୋଇଯିବ । ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବା ପାଇଁ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ହେବ, ଯିଏ କରିବ ସିଏ ପାଇବ । ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସାବଧାନ କରିବାର ଅଛି । ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବେତା ପାର ହେବ । ପାଠପଢ଼ାକୁ ଯାତ୍ରା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ତାହା ଅଟେ ସ୍ଥୂଳଯାତ୍ରା, ଏହା ଅଟେ ଆତ୍ମାର ଯାତ୍ରା, ସିଧା ଶାନ୍ତିଧାମ ନିଜର ଘରକୁ ଚାଲିଯିବ । ବାବା ବି ଘରେ ରହୁଛନ୍ତି । ମୋତେ ମନେ ପକାଇ ତୁମେ ଘରେ ପହଂଚିଯିବ । ଏଠାରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଭିନୟ କରିବାର ଅଛି । ଭ୍ରାମା ତ ଅବିନାଶୀ ଚାଲିବ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ପ୍ରଥମତଃ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ ଏବଂ ପବିତ୍ର ହୁଅ, ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କର ଏବଂ ଯେତେ ସେବା କରିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । କଲ୍ୟାଣକାରୀ ନିଶ୍ଚୟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ସର୍ବଦା ମନେ ରହୁ ଯେ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ବାବା ଆମ ସାଥରେ ଅଛନ୍ତି, ଏହି ସ୍ମୃତି ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମାରେ ଶକ୍ତି ପ୍ରବେଶ କରିବ, ବିକର୍ମ ଭସ୍ମ ହେବ । ଯେହେତୁ ଶିବଶକ୍ତି ପାଣ୍ଡବ ସେନା ନାମ ରଖାଯାଇଛି ତେଣୁ ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାଇବାର ଅଛି, ଭୀରୁ ହେବାର ନାହିଁ ।
- (୨) ବଂଧୁଆଉ ଥାଉ ମରିବା ପରେ ଏହି ଅହଂକାର ନ ଆସୁ ଯେ ମୁଁ ତ ସମର୍ପିତ ଅଟେ । ସମର୍ପିତ ହେବା ପରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଅନ୍ୟକୁ ମଧ୍ୟ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା କର, ଏଥିରେ ହିଁ ଫାଇଦା ଅଛି ।

ବରଦାନ:- ନିଜର ଶୁଭଭାବନା ଦ୍ୱାରା ନିର୍ବଳ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବଳ ଭରୁଥିବା ସର୍ବଦା ଶକ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ ।

ସେବାଧାରୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ବିଶେଷ ସେବା ହେଲା— ନିଜେ ଶକ୍ତି ସ୍ୱରୂପ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶକ୍ତି ସ୍ୱରୂପ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ବଳ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବଳ ଭରିବା । ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ଶୁଭଭାବନା ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କାମନା ସ୍ୱରୂପ ହୁଅ । ଶୁଭଭାବନାର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ କାହା ପ୍ରତି ଭାବନା ରଖୁ ରଖୁ ତା’ ପ୍ରତି ମୋହ ଆସିଯାଉ । ଏହିଭଳି ଭୁଲ୍ କରିବାର ନାହିଁ । ଶୁଭଭାବନା ମଧ୍ୟ ବେହଦର ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଜଣଙ୍କ ପ୍ରତି ବିଶେଷ ଭାବନା ରଖିବା ମଧ୍ୟ କ୍ଷତିକାରକ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ବେହଦ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ନିର୍ବଳ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ନିଜର ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବା ଶକ୍ତି ଆଧାରରେ ଶକ୍ତି ସ୍ୱରୂପ କର ।

ସ୍ନେହାମାନ:- ଦିବ୍ୟଗୁଣର ଅଳଙ୍କାର ଗୁଡ଼ିକ ହିଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନର ଶୋଭା, ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ଅଳଙ୍କାରୀ ହୋଇ ରୁହ, ଦେହ ଅହଂକାରୀ ନୁହେଁ ।